

Indiase christenvervolger, nu evangelist

Peter de Bruijne

Vikranth Sharma werd in 1971 geboren in Noord-India als zoon van een rijke familie uit de hoogste kaste van de brahmanen. Grootvader was ooit minister geweest. Vikranth was de oudste zoon en was voorbestemd om de eer van de familie hoog te houden. En die eer bestond vooral uit het feit dat grootvader een belangrijke hindoe priester was. Vikranth moest in zijn voetsporen treden. Zijn moeder was van koninklijke afkomst en werd op dertienjarige leeftijd uitgehuwelijkt. Tien jaar lang bleef ze kinderloos. Ten einde raad ging ze naar een van de belangrijkste goeroes van het land om raad. Na de gebruikelijke rituelen voor spelde hij haar dat ze een zoon zou krijgen met speciale gaven, een incarnatie van een god. Die zoon werd Vikranth, die ze 'haar prinsje' noemde. Na de geboorte van een tweede kind stierf Vikranths moeder. Hij was toen nog maar twee jaar oud. Inmiddels is Vikranth 37 jaar en is de profetie van de goeroe op een totaal andere manier uitgekomen. Tegenwoordig heet hij Vicky, is hij al 23 jaar christen, getrouwd met Renu, de dochter van een christelijke voorganger, en heeft hij twee kinderen, Natalja en Baruch. Op doorreis van Chili naar India bezocht Vicky een oude vriend in Nederland die hem in de eerste jaren na zijn bekering heeft geholpen, Bart Doornweerd. Ik had het voorrecht om Vicky en Bart te spreken in de paar dagen dat ze samen waren. Twee broers met een totaal andere achtergrond, maar met hetzelfde verlangen om Jezus te volgen. Dit verhaal zal uw oren doen tuiten. Soms lijkt het te wonderlijk om waar te zijn, maar ik heb Vicky flink aan de tand gevoeld en moest erkennen dat God inderdaad meer kan doen dan we bidden of beseffen. Ik zal u dus niet met mijn vragen vermoeien en laat Vicky verder zelf aan het woord.

Ik moet drie of vier jaar zijn geweest, mijn moeder was al gestorven, toen ik mijn eigen goeroe kreeg. Ik was voorbestemd om een belangrijke hindoe priester te worden, net als mijn grootvader. Dus nu had ik - naast vier persoonlijke bedienden - ook nog een goeroe die me elke dag om vier uur 's morgens ruw wekte, me meenam naar de binnenplaats voor een ritueel reinigingsbad en me vervolgens een groot deel van de dag onderwees in de ingewikkelde leer van het hindoeïsme met de oude vedische geschriften en duizenden mantra's die ik uit mijn hoofd moest leren. Tien jaar lang bleef ik zijn leerling. Liefde kreeg ik niet. Mijn vader had geen tijd, mijn opa zag ik alleen als hij weer bezig was met magie, en verder werd ik omgeven door bedienden en mijn privégoeroe. Omdat ik voorbestemd was tot het priesterdom, mocht ik me slechts tot mijn middel kleden. Of het nu warm was of koud, ik liep altijd met een ontbloot bovenlijf. Grootvader haalde mij er vaak bij als hij occulte krachten opriep. Ik heb met eigen ogen gezien hoe hij zijn blik langdurig op objecten richtte, totdat ze spontaan in brand vlogen of explodeerden. Hij hield zich vele uren per dag bezig met dit soort dingen en stond er ook om bekend dat hij mensen kon genezen. Ik moest deze krachten van hem overnemen.

En daarom werd ik in alle geheimen ingewijd.

Haat tegen christenen

Daarnaast werd ik van jongs af aan volgestopt met haat tegen christenen en blanken, met name Engelsen, want mijn opa was ook nog eens de oprichter van een militante hindoe-groepering die tot op de dag van vandaag iedere westerse invloed, en vooral het

christendom, met geweld bestrijdt. Op dit moment is deze groepering bezig duizenden christenen te vervolgen in Orissa en andere delen van India.

Ik haatte Jezus, ik haatte de christenen en de kerk en ik haatte iedere blanke.

Toen ik een jaar of dertien was, verzamelde ik een groep leeftijdgenoten om me heen waarmee ik door de omgeving trok om iedereen in elkaar te slaan die over Jezus durfde te spreken. Als er christelijke evangelisten in de buurt waren, ging ik er met mijn legertje hindoevrienden op af. We verbrandden hun folders en bijbels en begonnen erop los te slaan. Ik heb een van de evangelisten zo mishandeld dat hij één oog moest missen. Later heb ik deze man nog ontmoet, maar toen was ik zelf christen. Ook hebben we iemand zijn hand afgehakt. Veel mensen die we aanvielen, moesten in het ziekenhuis worden behandeld.

Eerst kijken

Voordat we erop los sloegen, gingen we altijd eerst kijken wat de christenen aan het doen waren. Zo zag ik hoe een verlamde hindoe na een eenvoudig gebed opstond en gewoon kon lopen. De volgende dag hoorde ik twee moslimjongens getuigen dat ze vanaf hun geboorte blind waren geweest en nu konden

zien. Maar ik bleef erbij dat ze voor die 'nepgezinnen' betaald werden door de christenen. Dat was me immers van jongs af aan verteld. Toch twijfelde ik heel diep vanbinnen aan mezelf, en ik besloot het zelf te onderzoeken. Alleen als ik het met mijn eigen ogen zou zien gebeuren, wilde ik het geloven.

Bloedingen

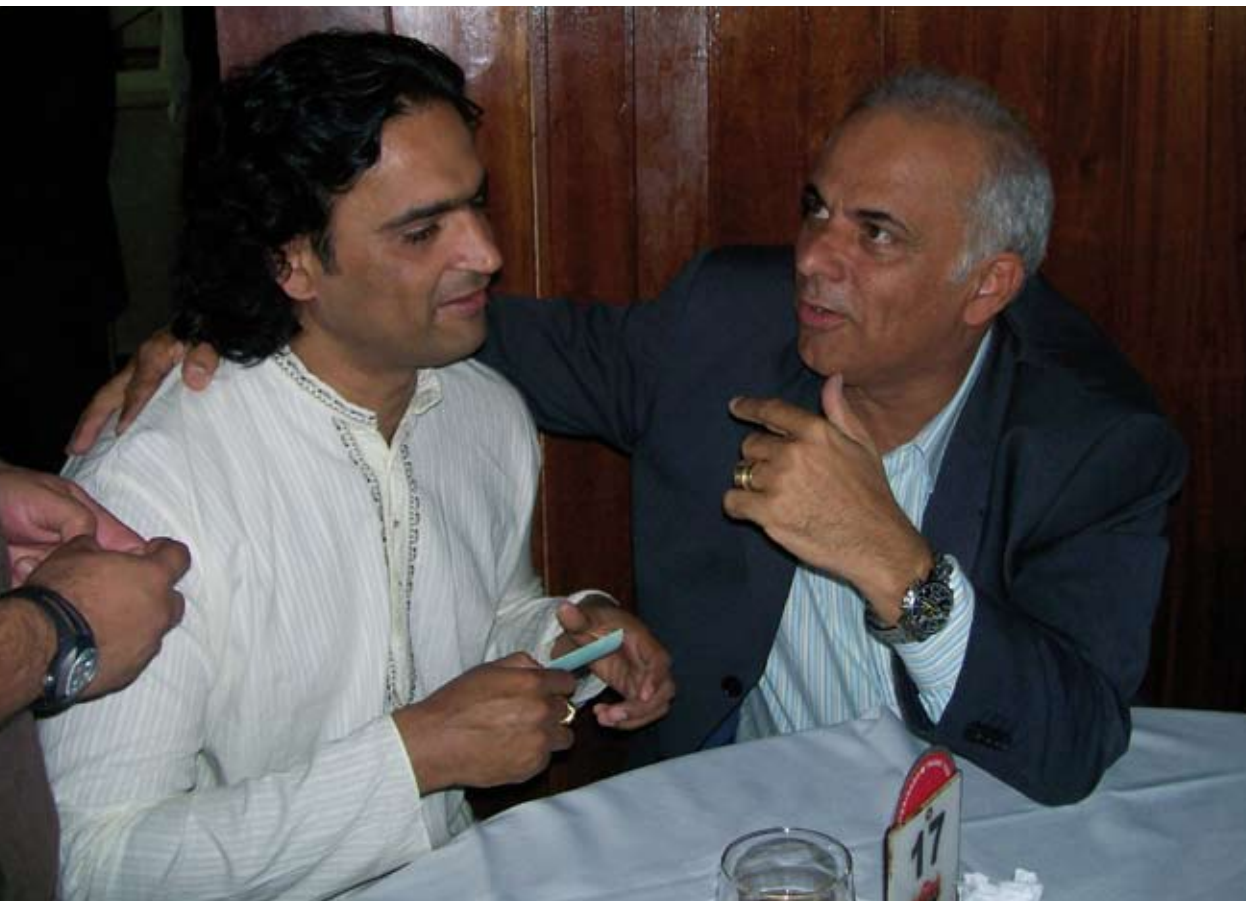
Zelf had ik ook een ziekte. Misschien was dat wel de reden waarom ik per se wilde weten of die zieken echt waren genezen. Ik had al jarenlang last van bloedingen uit mijn neus en oren en had ook altijd bloed in mijn ontlasting. Niemand wist de oorzaak en ik had alles geprobeerd om ervan af te komen. Geen van de hindoe-goden, die ik zo goed kende, kon me helpen.

Hoe kon deze eenvoudige Jezus, die man van de plaatjes met die lange haren, die baard en die zachte bruine ogen, wel genezen, en al die goden die er zo exotisch en krachtig uitzagen niet? Die vraag bleef me achtervolgen.

Vicky Sharma, zijn vrouw Renu en de kinderen Natalja en Baruch.

Foto links: Vicky had als tiener een diepe haat tegen christenen.

Vicky Sharma vertelt een Indiase zakenman over zijn geloof in Jezus.

Vicky bidt voor bevrijding van een vrouw die geplaagd wordt door boze geesten. Zelf werd hij in de eerste maanden na zijn bekering achtervolgd door duistere verschijningen van hindoe-goden en nachtmerries, maar telkens werd hij bevrijd door het aanroepen van de Naam van Jezus.

Moeder ligt op sterven

Op een dag was ik al vroeg op de plaats waarvan ik wist dat de christenen er hun samenkomst zouden houden om te kijken hoe we de zaak in brand konden steken. Terwijl ik zo bezig was, kwam er een jongetje op me af, dat dacht dat ik christen was. Hij begon te huilen en zei dat zijn moeder op sterven lag. Hij smeekte me of ik met hem mee naar huis wilde gaan om voor haar te bidden.

Het flitste door mijn hoofd dat dit de kans was om te zien of die Jezus werkelijk mensen kon genezen. Dus besloot ik met het jongetje mee te gaan. Even later stond ik voor het bed waarop een uitgemergelde vrouw lag, die meer dood was dan levend. De mensen vertelden dat ze kanker had en ieder moment kon sterven. De hele familie stond diepbedroefd om haar heen om haar in de laatste uren van haar leven bij te staan. Ik legde mijn hand op de vrouw, sloot mijn ogen en zei: 'In Jezus' Naam, word gezond!' Ik beschouwde het als een mantra, net als de vele hindoe-mantra's, voelde geen emoties, maar was gewoon nieuwsgierig wat er zou gebeuren.

Na die paar woorden gebeurde het wonder. De vrouw deed haar ogen

open, ze kreeg kleur op haar gezicht, ging rechtop zitten en even later begon ze te lopen en te praten. Zo te zien was ze werkelijk genezen. Iedereen was zo blij en gelukkig. Maar ik kon het niet geloven en dacht dat de mensen haar, in de paar minuten dat ik mijn ogen dicht had gedaan, snel hadden omgewisseld met een ander. Alles is één groot toneelstuk, dacht ik. Dit kan immers niet waar zijn.

Zoon van een brahmaan

Een paar huizen verderop woonde een brahmaan, net als ik. Hij had een zoon van dertien jaar, die als klein jongetje polio had gekregen, volledig misvormd was en sindsdien nooit meer had kunnen lopen. De brahmaan, die ook hindoe-priester was, had gehoord dat zijn buurvrouw was genezen van kanker en vroeg mij of ik ook voor zijn zoon wilde bidden. Dit is een kans om nog beter op te letten, dacht ik, terwijl ik met hem mee liep naar zijn huis. De jongen was volledig vergroeid en lag in een vreemde houding op zijn bed. Zijn armen en benen leken op breekbare takjes. Ik dacht: Als Jezus deze jongen kan genezen, zal ik geloven. Maar als het niet gebeurt, weet ik zeker dat

het allemaal één grote leugen is. Dan zal ik het overal bekendmaken en de christenen nog meer vervolgen dan nu.

Dus legde ik mijn handen op de jongen en bad hetzelfde gebed: 'In Jezus' Naam, word gezond!' Dit keer hield ik mijn ogen open, want ik wilde er zeker van zijn dat niemand een truc uithaalde. Na die eenvoudige woorden zag ik tot mijn verbazing hoe de splinterdunne armen en benen van de jongen dikker werden alsof iemand er lucht in pompte, zijn gezicht trok bij en werd normaal, zijn rug trok recht en hij ging overeind zitten. Daarna ging hij staan en binnen enkele minuten liep hij door de kamer. Voor het eerst in dertien jaar stond hij stevig op zijn voeten.

Geschrokken

Iedereen was dolblij en er heerste een opgewonden sfeer in dat huis, dat kun je begrijpen. Maar nu was ik pas echt geschrokken. Dit is dus de Jezus die ik altijd heb verafschuwd, realiseerde ik me. En Hij doet zelfs door mij heen zo'n groot wonder. Ik rende het huis uit, zo ver mogelijk weg van de plek waar het wonder was gebeurd. Toen viel ik huilend op mijn knieën. Ik riep het uit: 'Wat is dit? Wie bent U? Ik heb voor U nog nooit een kip geslacht, ik heb U nog nooit aanbeden of U iets goeds gegeven, geen geld, geen vuurwerk of andere gaven die de goden van ons eisen. Integendeel, ik vervolgde de mensen die bij U horen.' Snikkend zei ik: 'Jezus, ik haatte U zo diep en intens. Waarom luisterde U naar mijn gebed?' Toen zei een stem: 'Omdat je zo kostbaar bent, en omdat Ik van je houd.'

Het was de eerste keer in mijn leven dat iemand zoiets tegen mij zei. Mijn moeder was dood, mijn vader en opa waren altijd druk, mijn goeroe was alleen maar streng. Nooit had iemand tegen mij gezegd: 'Je bent kostbaar en ik houd van je.'

Hij houdt van mij!

Mijn hart stond in vuur en vlam. Jezus, de man die ik zo haatte, houdt van mij!!! Op dat moment besloot ik deze Jezus te volgen. En terwijl ik

daar op mijn knieën lag te huilen voor God, hielden de bloedingen op. Ik was vanaf dat moment totaal genezen. Ik merkte het meteen omdat mijn oren voor het eerst droog waren, en later merkte ik dat ook het bloed in mijn ontlasting verdwenen was. Ik rende naar huis. Ik was zo gelukkig en vertelde mijn vader enthousiast wat er was gebeurd. 'Maar welke god heeft je dan geholpen?', vroeg mijn vader argwanend. Ik zei: 'Isu Masih, Hij deed het wonder.' Toen betrok zijn gezicht en hij vertelde het aan mijn grootvader en de andere familieleden. Ze keken allemaal even bedroefd. 'Hij is verloren. We zijn hem kwijt', zeiden ze tegen elkaar. Ik werd een dalit, een onaanraakbare, zoals de laagste kaste in India wordt genoemd. Even later werd ik door een oudere neef in elkaar geslagen. Hij pakte een dolk en stak die woedend in mijn borst, gelukkig werd mijn hart niet geraakt, maar ik bloedde hevig. Mijn bedienden hebben me verbonden, maar ik was nu vogelvrij. Niemand praatte meer met me en op de derde dag heeft mijn vader mij het huis uitgejaagd. Ik mocht nooit meer terugkomen als ik mijn geloof in Isu Masih niet zou afzweren. Dat is nu 23 jaar geleden, en ik ben inderdaad nooit meer thuis geweest en heb mijn familie nooit meer gezien. Dat wil zeggen, op eentje na, die later heeft geprobeerd mij te vergiften, maar sindsdien heb ik nooit meer iemand van mijn familie gezien.

Voettocht naar Delhi

Zo begon een voettocht van vijftien dagen naar Delhi. De kleren die ik aanhad, waren mijn enige bezit; verder had ik helemaal niets, geen geld, geen eten, niets. Van de ene op de andere dag werd ik van een rijke jongeling een zwerver. Ik wist zelfs niet hoe ik werk moest vinden, want met vier bedienden die dag en nacht voor me klaarstonden, was ik niet gewend om mijn handen te gebruiken. Ik wist ook niet hoe ik moest bidden. In feite wist ik helemaal niets over het christelijk geloof, dus het enige wat ik deed, was praten met Jezus in de trant van: 'Jezus, U houdt van

mij, dus waarom moet ik dit allemaal meemaken?' De eerste periode van vijftien dagen heb ik niets gegeten. Ik wist immers niet hoe ik op straat moest overleven. Ik kende maar twee christelijke woorden: 'Jezus' en 'hal-leluja'. In die eerste weken herhaalde ik die twee woorden telkens weer. Dat was mijn gebed.

Afgewezen door de kerk

Ik klopte onderweg ook bij christelijke kerken aan, maar ik werd telkens afgewezen. Ze zeiden dat ik niet welkom was en dat ik maar ergens anders moest aankloppen. Ik zei dat ik meer over het geloof wilde weten, maar ze lieten me niet binnen. Ik weet niet waarom, misschien omdat ik nog steeds de kleding van een brahmaan droeg, of misschien dachten ze dat ik een dalit was, omdat ik er zo smerig uitzag en vol luizen zat. Hoe ik ook smeekte en uitlegde dat ik bij ze wilde horen, het hielp allemaal niets. En toch voelde ik me niet verraden of teleurgesteld in Jezus. Wél in de kerk, maar ik ging er eigenlijk heel simpel van uit dat deze mensen de Here Jezus niet kenden en dat zij een andere god hadden. Ik wist immers zeker dat de Jezus die ik had ontmoet, mij kostbaar vond en van mij hield.

Ik was vanaf het begin erg zelfstandig in mijn geloof. Natuurlijk zat ik wel met de vraag hoe het dan zat met de kerk. Was dat wel hetzelfde geloof als dat van de evangelisten die ik had vervolgd?

Echte christen

Maar God bleef zo lief voor mij: ik ontmoette in de drie jaar dat ik in New Delhi rondzwierf, één echte christen. Een oude man die buiten een christelijke kerk op de grond zat met de Bijbel in zijn hand. Ik liep langs de kerk en hij riep me bij zich. Ik liep naar hem toe en hij begon me te onderwijzen uit de Bijbel. Hij zag dat ik erg mager was, en nam me mee naar zijn huis en gaf me te eten. Maar zijn vrouw begon met hem ruzie te maken. Ik hoorde haar tegen hem tekeergaan: 'Waarom neem je toch alle zwervers mee naar huis, dit is geen hotel?' Het deed me zo'n pijn dat ik

stilletjes ben weggelopen, opnieuw de straat op.

In al die tijd heb ik nooit gebedeld, want mijn grootvader zei altijd: 'Je kunt beter sterven dan bedelen.' Het was ver beneden mijn stand, dus in dat opzicht bleef ik een brahmaan. Wel ging ik hier en daar eenvoudig werk doen bij bouwprojecten en zo.

Lange, blanke man

Uiteindelijk ontmoette ik een man op straat die me wel meenam. Dat was een leider van Jeugd met een Opdracht in Delhi, Kevin Darrrough, een lange, blanke man. Hij nam me twee dagen bij zich in huis, ik kon me eindelijk wassen en kreeg te eten. Daarna nam hij me met de trein mee naar Poona, naar een school van Jeugd met een Opdracht. Ik was toen zeventien jaar. De eerste dag was iedereen heel aardig, maar de tweede dag moest ik toiletten schoonmaken. En dat is het ergste wat je een brahmaan kunt vragen. Ik zei dat ik dat niet kon doen omdat ik dan onrein zou worden. Maar de schoolleider was nogal bot en eiste totale onderwerping. Hij begreep niets van de Indiase cultuur. Toen kwam er een Nederlands echtpaar, Bart en Marianne Doornweerd. Zij begrepen mijn probleem omdat ze al langer in dit deel van de wereld hadden gewoond. Zo begon mijn opleiding binnen een westerse christelijke organisatie. Niet gemakkelijk, maar ik bleef er zestien jaar, tot 2001.

Demonen

In die eerste maanden bij Jeugd met een Opdracht bleek wel hoe diep ik in het hindoeïsme verstrikt was geraakt. Tijdens bijna iedere aanbiddingsdienst begonnen de demonen zich te roeren. Maar ook midden in de nacht. Ze wilden me doden, ik zag ze letterlijk door mijn kamer lopen. Soms schreeuwde ik het uit van angst. Dan kwam Bart weer om met me te bidden. Zonder stemverheffing, maar heel rustig gebood hij de demonen in de Naam van Jezus weg te gaan, en ze gingen!

Als er in India geen water voorhanden is, of als het risico te groot is voor de nieuw-bekeerden, wordt er op een binnenplaatsje gedoopt door een grote emmer water boven de dopeling om te keren.

India Adoptie Plan

Vicky Sharma is een van de duizend inlandse zendingen die worden ondersteund door het **India Adoptie Plan** dat Bart en Marianne Doornweerd in Nederland hebben opgezet. Op de foto ziet u een kinderkuis dat Vicky heeft opgezet met op de brief een hartelijk dankjewel voor de steun uit Nederland. Als u wilt meewerken aan de bouw van Gods koninkrijk in het streng hindoeïstische India, dan kunt u met Bart en Marianne contact opnemen: Jeugd met een Opdracht Ede, Otterloseweg 18a, 6718 ZM Ede, tel. 0318-655187, e-mail: info@ywam-ede.nl, internet: www.ywam-ede.nl.

Straf en oordeel

Er waren ook andere christenen die me bang maakten voor van alles en nog wat. Ze hadden hun mond vol van een straffende God en over de hel. Maar op een gegeven moment heb ik

tegen God gezegd: 'Ik snap het niet, Heer, die mensen maken me bang, maar als ik bij U ben, voel ik me thuis. Als het werkelijk zo is als die mensen zeggen, dan stop ik vandaag nog met in U te geloven en dan wil ik ook niet verder met deze mensen optrekken.' Toen zag ik Jezus' gezicht, zo vriendelijk, en zijn ogen waren zo vol van de liefde. En Hij zei: 'Vicky, al doe je honderdduizend zonden en word je de grootste slechterik van deze wereld, mijn liefde voor jou zal nooit veranderen. Maar als je zondigt, werp jij een muur op tussen jou en Mij. Jij bent degene die ons van elkaar scheidt. Als jij zondigt, doe je niet alleen jezelf pijn, maar ook Mij, want Ik houd van je. Je bent mijn kind. Ik straf je niet voor je fouten, want mijn liefde verandert nooit.' Toen zei ik: 'Heer, ik zal U nooit meer pijn doen, want uw liefde is me alles waard.'

In de bus

Later, toen een christen me ongehoorlijk had pijn gedaan, heb ik Jezus' gezicht opnieuw gezien. Ik moest een keer in een kerk zijn om mijn getuigenis te geven. Die dominee liet me duidelijk weten dat ik van theologie geen greintje verstand had. En dat ik niet moest denken iets te zijn omdat ik brahmaan was. Ik voelde me zo vernederd. Mijn besluit stond vast: ik wilde niets meer met christenen te maken hebben. In de bus naar huis was ik de enige passagier. Totdat een paar haltes verderop een man instapte. Hij wilde gaan zitten, maar leek te twijfelen. Hij draaide zich om en keek me nadrukkelijk aan. Toen knielde hij neer en het leek alsof hij aan het bidden was. Daarna kwam hij

overeind en liep naar mij toe. Ik was op alles bedacht. Misschien wilde hij me wel kwaad doen. Ik had die man nooit eerder gezien, maar hij vroeg: 'Ben jij een man van God?' 'Waarom vraagt u dat?', zei ik. 'Omdat ik niet kon gaan zitten. Iets hield me tegen en dwong me te knielen en tot Jezus te bidden. Bent u een volgeling van Jezus?' 'Ja, dat ben ik', zei ik met een brok in mijn keel.

Weer zag ik Jezus' gezicht met die zachte, liefdevolle blik in zijn ogen en Hij lachte en zei: 'Zie je dat Ik altijd van je blijf houden.'

Jezus is mijn persoonlijke Vriend. En ik merk dat Hij, wanneer ik maar enigszins in de fout dreig te gaan, altijd met grote snelheid naar me toe komt. Ik weet van anderen dat mijn moeder me altijd 'haar prinsje' noemde. Bij Jezus ben ik pas echt een prins, een koningskind.

Het talenwonder

Tot zover het getuigenis van Vicky Sharma. In 2001 wist hij zich roepen om samen met zijn vrouw en kinderen naar Zuid-Amerika te gaan. Ze verkochten alles wat ze hadden, kochten vliegtickets en gingen met nog vijftig dollar op zak naar Chili. Zonder ook maar één woord Spaans te kennen, arriveerden ze in Santiago, waar geen mens Engels bleek te spreken. Dus zaten ze urenlang vast op het vliegveld van Santiago, totdat ze uiteindelijk contact kregen met de basis van Jeugd met een Opdracht in die stad. Al snel deed het verhaal de ronde dat er een man met een goed

getuigenis uit India was gearriveerd. In Zuid-Chili was een samenkomst belegd waar zeventuizend mensen werden verwacht. Vicky werd erheen gebracht en zou vertaald worden door een Chileense broeder die jaren in Amerika had gewoond. Maar toen Vicky begon te spreken, zweeg de man in alle talen. Er was wat verwarring, maar de mensen bleven rustig afwachten wat er zou gebeuren. Uiteindelijk zei de vertaler: 'Het spijt me, maar ik kan jouw Engels nauwelijks verstaan. Zoek maar een ander.' Daar stond Vicky met zeventuizend mensen voor zich. Hij bad tot God en kreeg vrijwel direct antwoord: 'Doe je mond open. Ik geef je de woorden.' Vicky gehoorzaamde en begon gewoon te spreken, en de mensen hoorden vloeiend Spaans! Drie uur lang vertelde hij over zijn leven en over de eindeloze liefde en trouw van onze God. Heel veel mensen maakten die dag een keuze voor Jezus. En daar bleef het niet bij. Sinds die dag spreekt Vicky vloeiend Spaans. Hij reist nu regelmatig door heel Spaanstalig Zuid-Amerika. Inmiddels woont hij met zijn gezin weer in India, maar één keer in de twee jaar gaat hij voor een maand of drie naar Zuid-Amerika om daar het evangelie te brengen.

In India is hij sinds enkele jaren bezig met het stichten van kerken in arme wijken. Er zijn al enkele scholen opgericht en er is grond geschonken voor de bouw van een ziekenhuis in het uiterste noorden van India, waar in de wijde omgeving geen gezondheidszorg is.

